

[Thestrup.]

samme uheldige samfundsøkonomiske virkninger som finansiering gennem for høje skatter eller som salg af statens boligobligationer og belaster ikke kapitalmarkedet på samme måde som et sådant obligationssalg. Medens et salg af nye statsobligationer formindsker samfundslivkviditeten med samme kronebeløb — og derfor vil føre til en generel renteforhøjelse — gælder dette ikke ved et stigende salg af de private kreditinstitutters obligationer. Salget af disse betyder nemlig blot en ombytning inden for kreditsystemet af én slags fordringer med en anden slags. En sådan ombytning bevirker ingen ændring i samfundslivkviditeten, og markedet vil under stabile forhold kunne optage en øget mængde papirer uden ændringer i renteniveauet som helhed.

I sin fremsættelsestale var den højtærede finansminister inde på de usikkerhedsmomenter, de senere måneders storpolitiske begivenheder rummer for vore hjemlige statsfinanser. Og ministeren understregede, at selv bortset fra disse ekstraordinære forhold var det kun ud fra et snævert statsfinansielt synspunkt, at han fandt budgetstillingen tilfredsstillende, idet budgetpolitikken jo måtte bedømmes i forhold til den samlede økonomiske udvikling her i landet. Ministeren gav i denne forbindelse udtryk for, at hvis den nuværende finanspolitik for tiden kan siges at være tilstrækkelig, så var det kun, fordi der samtidig føres en meget tilbageholdende kreditpolitik, som har virket bremsende på erhvervslivets udvikling.

Det er kendsgerninger, der rummer meget dystre perspektiver. Sagen er jo nemlig den, at det ikke er gået særlig godt i dansk økonomi i de sidste år, hvor de for kraftige pengelønstigninger sammen med en overdreven statslig finansieringsaktivitet har skabt vanskeligheder, som har måttet bekæmpes med kreditstramning og finanspolitiske kriseforlig, der har væltet stadig nye bølger af skatter og afgifter ind over befolkningen. Der er med andre ord ført en politik, der har hæmmet og beskåret produktion og erhvervsmæssige investeringer, og som samtidig har indebåret, at statens finansiering af boligbyggeriet og de dermed følgende forstyrrelser på kapitalmarkedet

har presset obligationsrenten op på et rekordniveau.

Gennem de nye skatter og afgifter har man inddraget en del af den private opsparing til fordel for det offentlige med det resultat, at vi ikke blot har fået et lavt investeringsniveau, men samtidig mindre produktive investeringer og ikke den stabilitet og fremgang, der jo dog var meningen med indgrebene. De egentlige erhvervsmæssige investeringer er faldet fra 68 pct. til knap 55 pct. af de samlede nyanlæg fra 1951 til 1954, medens de offentligt finansierede investeringer er blevet tilsvarende udvidet. At denne tendens blev fortsat i 1955, viser en i år foretaget opgørelse fra statistisk departement, der afslører, at industriens investeringer i dette år var mellem 5 og 10 pct. lavere end i 1954. Vi er på denne måde sakket bagud her i landet med privat produktion og investering, medens landene rundt omkring os er præget af højkonjunktur og ekspansion i erhvervslivet.

Samordningsudvalget har peget på, at man må frygte for, at en relativt lav investeringskvota opretholdt i en årrække vil tendere mod at fremkalde en endnu lavere opsparing og investering i fremtiden. Jeg beder om tilladelse til et citat:

„Det er derfor af stor betydning“ — siger udvalget — „at risikoen for udviklingen af en sådan ond cirkel på investeringsområdet afbrydes så hurtigt som muligt.“

Jeg tror ikke på, at finansministerens overbudgetteringspolitik kan bringe os ud af denne onde cirkel. Jeg tror ikke, at der er nogen anden vej ud af den, end at staten afvikler sin finansieringsvirksomhed, således at den private opsparing igen kan få et råderum. Thi den private opsparing er det eneste, hvorpå et sundt erhvervsliv og en sund samfundsøkonomi kan opbygges. Det er det, der ligger bag mit partis tale mod socialisering. Og det er derfor, vi ser med ængstelse på, at overbudgetteringen synes at skulle blive permanent.

Må jeg i den forbindelse sige, at jeg stærkt vil anbefale det forslag, som Danmarks Sparekasseforening og Danske Bankers Fællesrepræsentation har stillet om skattefrihed for en vis begrænset årlig opsparing inden for en bunden 7 års periode. Det vil bøde en lille smule på alle de slag, som de senere